

Alt-

55078-B.

43 ~~43~~ ~~343~~

1

Joh. Jaresch sc.

Elhúnyt hívem hamvainak
 Könnyekkel itt áldozok
 Meg unt eltem napjainak
 Sorsán itt siránkozik.

**ÉRZÉKENY
VERSEK,**

VÖRÖSS LAJOS

ALTAL.

P E S T E N,
TRATTNER JÁNOS TAMÁS kezével és
költségével 1817.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1901

1901

1901

1901

1901

1901

Szerelmes Hazám!

Valahára tehát áldozatul feltehetem azon tsekéltséget, melyet egy közeleti boldog Társasságra való várakozásom eddig késleltetett; de mind hijjába: azért kénytelenítettam magam véghez vinni azt, a' mit többekkel kellett volna tselekedni együtt. Néked, édes Hazám! mint hozzád viseltető szerelmemnek első tanu jeleit, kívánván szent oltárodon ezt fel-áldozni, mint hozzád igaz 's hív.

Itt az elegyes Verseken kívül látz édes Nemzetem egy Ifjunak iriszontagságokkal telles életét kit a' balsors egyre üldözött. Késtem sok okoktól fogva ennek kiadásában: részserént gyenge létem, részserént, hogy 'Tsokonai Vitéz' Lilláit annyira ne látassam majmolni; mind eddig nem adtam ki. De én is, ha igaz eredet szerént magam sorsát meg vizsgálom nagyon hasonló Tsokonaiéhoz, sőt még akkor Tsokonai Lilláinak hírét sem hallottam, midőn ezek iratódtak általam. Én ezt ki toldhattam volna szint' annyira, és oly neműre a' Versben; ha a' józan ítélet szerént hihetetlenne,

vagy az el hitelre győkeresebbé tenni
meg nem tagadtam volna: mint Vitéz
Lillái.

Hogy az énekeket össze nem ve-
gyitettem az elegyes Versekkel, annak
az az oka: hogy minek előtte érzékeny
része verseimnek velem történt, már
néhány darabjai nálam írva állotta-
nak, melyért azutáni irottaimat is a
kezdetiekhez tsatoltam; hogy pedig az
olvasó jobban belé iselhessen az éneke-
ket szinte úgy kezdetétől fogva külömb-
szedve az elegyesektől, irtam össze.

Verseim' mi neveit olvasóimra
bizomítani.

A' mi szabadalmakat verseim-
ben tettem már Magyar Íróink között
mint nem idegenek tudva vagynak.

A' mi pedig a' szavakban lévő
szabadságaimat vádlaná nézzék meg ol-
vasóink Tsokonainak az iljenekről írt
elő Beszédjét. — —

Vedd kedvessen tehát szerel-
mes Hazám! ezen tsékély Aldozatot
mint hozzád viseltető tiszteletemet míg
más munkámmal nem fogok kedves-
kedni, 's meg bizonyítani azt hogy él-
ni, és halni óhajt.

Pápa 3-dik Aprilis 1817.

Szerelmes. Hazájáért
VÖRÖSS LAJOS.

A MUZSÁHOZ.

Muzsám lágy tűzettel oly gyengén égeted
Szivemet; a' miglen lantodat pengeted;
Hogy minden hangzása újabb tüzet adván,
Akaratom ellen Te hozzád ragadván,
Helletik engednem hatalmas erődnék,
Mint egy a' bájolást hozó éneklődnék,
Ha egyszer raboddá tehetz, gyönyörűség
Minden tetteted tárgya tsak az igaz hűség.
Tsak te vezetx engem Magános Edenben
A' hol elégséget találok mindenben;
Te gyújtasz Hazámhoz szent tüzet szivemben;
Te adsz öröm érzést minden lépésemben;
Altalad buzognak Testemnek erei,
Altalad virulnak életem idei,
Te viszel a' hives hárfa árnyékába
Édes andalgásba merülve, folytába
Egy zuggó tsermelynek tsendes habzásához
Virágos partjának pázsintos tájjához.
Ha eped a' szivem szomorúságában,
Sír, zokog, kesereg, olvad bánatjában,
Te jössz kegyes karral a' barátság veled
Szárnyaid fedezvén engem 's azt öleled,

Lantodat ált' adod aztat által vévén
 Kevéssé pengetem minden bum letéven
 Dölök az örömnék özönes öblébe,
 Ferdek Castalius izesült vizében.
 Ha az irigységnék komorodott Vádja,
 Rám' dühös fullánkját mérgessen okádja:
 Te jelen vagy mindjárt igazság tükrével,
 Amaz arany időt hozó szent békével,
 Kimentesz éltémnek veszélyei közzül
 Mutatz hív mentseget barátság eszközül.

Igaz; Rabod vagyok azt ugyan megvallom,
 De hogy az lehessek, magamnak javallom
 Nem a' haszonvétel, és a'nak rut sárja
 Hajlandó szívemet kebeledhez zárja,
 Hanem a' Barátság nyájas enyélgése,
 És a' szívre ható Cyterád Zengése,
 Bajolja szívemet annyira Tehozzád,
 Oszlékony Örömem mert Tsoportra hozzád
 Oh kedves Bilintsek! mivel ilyel bírok,
 Öröm könnyeimtől melyjem ázik sírok.

Jövel tehát Muzsám! tegy jót hogy immár a'
 Szegény Tanítványod kezdjen valahára
 Danlani, jöjj, hozzád magad a' lantodat,
 Hogy így így érezzem Anyai voltodat,
 Apolgass jótékony, és Barati karral,
 Tegyed mind ezeket egy szegény Magyarral.

A' H a z a i s z e r e t e t .

Még a' Nyugalomnak tsendes szárnya alatt,
 Lachesis éltemnek nyujt hozabb fonalat,
 Hogy jobb enyhűdésre szívemet hozhassa,
 Helyre hozásával énekét folytassa.
 Valaki az élők számát többesíti,
 Azon van, hogy szíve kényvet teljesítti.
 Muzsám! segítsd Tei lantod adásával,
 Hiv szolgád bus szívét megvidíttásával
 Erzékenységeit rajta hogy elverje,
 Hajdani vigságát újra vissza nyerje.

Látom kísérdülni a' Tavasz virágít;
 A' világ Fiai tiszta vigásságít:
 Hallo a' madár szót hármos echoztában
 Bé hatni is érzem szívem Barlangjában;
 Látom a' Pásztorok Örvendező nyájját
 Barátságosító tsendelő Tanyáját;
 Hallo a' frís patak vig tsergedezését
 Lassu habzásával az édesgetését.

Serkentik mind ezek szunnyadó véretem
 Jó Hazámra hozzák emlékezetemet.
 A' mint szeretteti, a' frís tsermely magát,
 A' Tavasz nézeti, örvendő tsillagát,
 A' madár szívemet, mint örvendezteteti,
 Magát a' vig nyáj is vélem szeretteti. —
 Még jobban szerezi Hazám a' kedvemet,

Melynek köszönhetem a' születésemet.
 Hogyan áljak ellent e' szerkengetésnek?
 A' melyek szívemen egy mély gödröt vésnek,
 Újjítják hazámhoz vágyó szerelmemet,
 Buzditják hozzája kötelességemet.

Minden ki él, piheg, kéblében vagyom szív,
 Minden hazájához oly igen nagyon hív,
 Hogy készebb ezerszer éltevel adózni,
 Hogy sem a' honjától vég képpen távozni;
 Még azok is, kiket, vagy a' kénytelenség,
 Vagy melléjek járult sok szerentséltenség,
 Tengernek szélveszes habjától üzetve,
 Szinte a' végsőkig, kétségbe ejtette
 Kergetetnek csak nem fel Világ tájjaig,
 Mindenjek elvesztvén majd éltek fogytaig,
 Nem jutván bár ottan mily nagy szerentsébe,
 Vagy a' mostoha sors vad üldözésébe
 Keverédjenek is, és az életjeket
 Csak azért tengetik, 's minden esetjeket
 Eltűrik, hogy haza vissza juthassanak
 Barátjok karjaín vigádozhassanak.

Oh Hazám! éretted én is úgy buzogok,
 Hogy tőled távozva mindig csak zokogok;
 Te benned születtem, érted meg is halok
 Egy sirnak valót csak földedben foglalok,
 Melly parton keblembé szerelmedet zárom,
 A' készen szívemen egy erős zavarom.

Az Istenről, 's annak megvetőéhez.

Ember! ki szentséges Isten jóvoltából
Élsz, és sok hasznót kapsz annak hatalmából,
Még is a' sok jókért annak, ki teremtett,
Hálákat Te nem ádta, ki semmiből felvett;
Nézz estve egy barmot ha mikor le fekszik,
Vess figyelmet reá, hogy az mit tselekszik,
Reggelis vigyázz rá hajnal hasadtával,
Ha fel-kél, hogy áldván fujt sóhajtsával
Azt ki teremtette, annak nagy hatalmát,
Bólts Alkotójának Felséges irgalmát.

Nézz' tovább Tavasszal a' kis madárkákra
Kik örömmel szálnak gyengén lengő fákra;
Halgass füleiddel a' fülemilére;
Buzgó énekével egész teste, 's vére
Mint áldja Istenét, a' ki teremtette
Teremtőjét áldván ki eddig éltette.
Vesd szemed másokra, fő képp Gerlitzére,
Galambra kenderke és Tengelitzére;
Eredeti szóval az Alkotójokat
Mind imádják az ő élet adójokat.
Ha ezeket láttad még egy látmány vagyon
Melynek is látásán tsudálkozhatz nagyon
Ki távol létében tőlünk magát, ójja
De hiv ragyogása földünknek lakója.

Vessed szemeidet a' nap világra,
Kit sokszor sok ember testig lelkig vára;
Még ez sem tér ki a' meg szokott utjából,
A' melyeket rendelt Isten jó voltából,
Sött földünk is e' nap egyik forgó holdja
Mely hogy napja körül forgodjon ez zsoldja,
Ez is soha meg nem botlik járásában,
Ily Felség van Isten minden Munkájában.

Serkenj mind ezekre; Az Istent dicsérni
Kinek Teremtménye vagy azt mindig kérni,
Hogy e' földön Tőle úgy meg - áldattassál,
És pályád végezven hozzája juthassál.

A' P a s z t o r i é l e t.

Artatlan életnek ékes ragyogvánnya,
Sok zajos napoknak tsendes tárgylátvánnya,
Mit vonzol magadhoz szép édesgetéssel?
Ha sok kezét fogol Te a' szerentséssel.
De még is oh! engem mi hátra marasztat?
El idegenülve Tőled még fagyasztat;
Ha oly nyájassággal szépen tsalogatod,
Sok boldogságiddal mint egy elaltatod?
Dölök szép Tárgyadnak keblébe lankadva,
Hol iffiu napjaim mulnak el hervadva.
Légy hát pártfogója meg rontsolt szívemnek,
Hogy napját vigabban éljem életemnek,
Hol a' vig madárnak nyájas éneklése,
Búim Terhét tőlem el űzni nem kése,
Hol a' mély tsend édes keblében ülhetek,
A' Pieridesek Karjára dölhetek.

Pásztori életnek Te gyönyörű képe
Mi módon ragasztát szíved öröm lépe;
Hol a' hives ernyő madár hangitsálás,
A' zöld ligetekben mulató sétálás,
Hol a' Zephir szellő kedvező legyezte
Sok szív örömeit vigadva szerezte,
Hol a' Fülemile Vigadó éneke
Minden örömeknek kerített feneke,

Tájjadon a' Muszak tsendessen meg vannak,
 Mert a' kajánságok rája nem rohannak.
 Amott Juhaidnak serdülő vig nyája,
 Itt e' mely halgatas lakásod tanyája,
 Ott a' kies harsfád hol a' furugládat
 Meg fuvod, el danlod vigadó notádat;
 Innen megant nézed a' Driadeseket
 A' tsergő patakban vig Najadeseket,
 Satyrok, Faunok 's Nymphák seregeit,
 Pán isten' serdülő vigadó népeit.

Ezek a' szép okok melyek tsalnak engem,
 Melyért Helikonok danlomat elzengem.
 Te Pásztori élet édes ajándéka!
 Nem tsalhat mag téged szerentse Játéka,
 Dőlök Hypocrehne kút vize partjára!
 Hol vigyázok éltém utolsó napjára.
 Hol Ifjú napjaim tsendessen elmúlnak,
 Éltém tavaszának virági lehúlnak:
 Ott nem ülök busan melyj bánatban ejtve,
 Hanem régi bajom éppen el felejtve,
 Lesem a' vig patak tsörgedző folyását,
 Zajos napjaimnak édes el alvását,
 Így szeretném éltém lefolyása lenne!
 Hogy keserűséget más nekem ne tenne.

A z E s t v e.

A' eik mezző térje már mély tündésében
Kezd merülni mint egy esti édességben.

Az egész Természet halgatván hatalmas
Jó nyugodalmában mint egy diadalmas,
A' bő tejű Tehén böge haza megyen,
Hogy hiv Gazdájának elég hasznot tegyen.
A' Pásztor víg Nyájja haza megy örömmel,
Mind ezeket látom belső ösztönömmel.

Már más állatok is fel ülni készülnek,
A' szelíd galambok Fészkeikbe ülnek.
A' Jó gazda ember jön haza fáradtan,
De reménye mellett van még is nyugadtan.
Látzik már távalról sok kemény füstölgni,
A' Forrás vizek is kezdenek gőzölgni.
A' dombokról esnek kettős hegy Árnyékok
Természettől szabott éjjeli hasflékok
Frissülnek a' lankadt virágok nemei
Szóródnak illatjok balzsamos szereit,
Készül a' fenyés nap el butsuzni tőlünk,
Hogy meg nyugtathasson élményen előlunk,
El megy, kerek földünk teres tájjairól
Hogy meg emlékezzen más föld lakóssáiról.

Igy mulik élcünknek szűttő ideje,
Naponként le folyik arany estendeje.

A Keszthelyi Ifiúszághoz.

Mit oly bátor szívvel nezték szép, nyers
Ifiak?

Mi múltot szerettek ékes Hazafiak?
Mit látok rajtatok! oszlopi Hazámnak,
Azon látás egyik oka nyavalyamnak;
Bátor 's Friss szívetek kar hogy úgy meg rutul,
Az erköltstelenség mért vette azt utól?
Magyar ruhátoknak aranyos formáit
Meg vetitek annak ékes állásait;
Inkább szeretitek idegen Hazakból
Szarmazott köntösök Nemeit azokból?
Hogy sem Honnyaitok ékes szüleményit
Diszes állásinak eszes leleményit
Fürtös hajatoknak illő visoletet
Elvetitek vesztek birkák eredetét.
Tsinos prémzett mente sujtásos formáját
El hagyjátok annak helyes álló faját,
Inkább szeretitek lefegő kabátot
Melyre szórhatnatok ezerekenként atkot,
Tsipőtökre kötöt nadrágtok modijja
Elveszett holnalgig emelkedett dijjja
Ekessen állásu kordovány tsizmatok
Már színben öltözött xele a' ruhátok,
Sarkantyutok neme annyira nem pendül,

Minden lépestelekre csak a' lép kop zendül.
Szokásban vett süveg, kalpag, fargó helyett,
Más idegen le tsünt sapka nyers helyet.

Egy azt mondja könnyebb mind ezekben járni,
Könnyebb vigasságot ebben lélni 's várni:

Jól mondd; de vallad nem hiszem, hogy nem fáj
Még jobban szorított? az a' lány ír, és haj,
Azért találkoznak sok görbült hátuk
Örrvér folyó módon fészamodt nyakuk.

Gondolod, hogy hazam szüsei oly szépek,
Erköls ragyogványi, és eleven képek
Nem tudom, mint tudod emélni azokat
Ha egyes köntősen látod a' Tagjokat;
Fésűre fel tűzött ki tsifrázott hajjal
Járnak, meg emélni alig lehet bajjal,
Megunták a' régi erköltsős szép módit,
Melynek megvetése vég veszélig lóditt.
Finom hoszu ruha, melynek része drága,
Nyelv Tétováztató, neve nyelvet rága,
De nem erősségért veszik sem jószágért,
Hanem a' szépségért büszke tsifraságért;
Mert egy kis ág elég el szakadásának,
Újj kell még helyében foltzó varrásának
Diszeaseb a' tsoszka tsipelő lábára;
Ugy könnyebben mehet el a' parádára,
Mint a' régi Magyar magas sarku tsipők,
Ugy a' Férjfiaknál a' felkötött tsipők,
Has szorító vállat melynek M é d e r neve
Visel, sok, mely hamar! változik eleve,

A' gyomrát szorítja bűne szindere.
Fájdalma Termése nagy vesszedelmére.

Ily, paha seggyverjek az erköltsel sáradt
Bango forrásából egészen hi sáradt.

Távaztok tehát ezeket követni,
Mint ház vesszedelmet fejtekre vetni.

Szép nyere ifjúságnak ékes ragyogványa,
Régi Előinknek díszes maradványa!

Vajha Őseinknek szentséges hamvait
Fel jönnének egyszer azoknak napjai!

Kétlő módon soká tságvá bankodának:
Hogy ezek e' az ő élő Őseik?

Elveszett már látom Ősünk magyar vére
Mely nagy vesszedelykig vég fogytatig ére.

Hej! szűnj meg hív lantom keserű hangzattya
Mely már sok szárnak mérget gyújtogattya.

A' T a v a s z.

Virított a' Tavasznak öröm zöldülése,
 A' természet áldott édes kedvezése;
 Bár merre tekintek két szemem fényével,
 Már minden vigasztal ragyogó képevel
 Elég tárgyat látok édes mulatságra,
 Mert minden serkenget örvendő vigaságra,
 Bus szívem habzása örülhetal ennek!
 Midőn erővel is rád örömet kennek!
 Ládd ott a' Patsirta, zengedzi énekét,
 Háláadó szóval áldja nagy Istenét,
 Lám a' mott hangitál, a' kis fülemüle
 Édes énekeben miként elmerüle.
 Itten a' Gerlitze párossan buogat,
 Hiv szívü sirása hegyeket harsogat.
 Nézd itt miként örül kis méh a' virágnak,
 Részében juttatni akar mulatságnak.

De te mind ezeket meg veted valjon mért?
 Talám egy keserved oly igen nagyon sért?
 Azt mondod ezekre gyötrelmim nem mulnak,
 Sőt inkább látásin fájdalomim ujjulnak.

A' N y á r.

Már a' heves nyár is végre elérkezett,
Melyben kasza, kapa, sarló kíván kezét;
Tavaszi öröme mindennek meglankadt
Virágok helyében fák gyümölte akadt;
Zöldelgett a' mezző gazdagító jóval,
De most arany fejjel biztat lehajlóval.
Már is hol a' szántó ekével brázdát vont,
Ottan az Arató keve koszorút font.
Biztat a' virágnak hátrább' maradványa
Nagy ékességének ékesebb látványa.
Egy szóval az egész Természet mosog ránk
Mely drága nagy jókért hálát mondhat a' szánk.

A s Ó s z.

Lankad a' heves nyár rekkent melege,
 Hivesebbre oazlik menydörgő fellege,
 Mint ha el érkeznek más Tavasz kezdete,
 Mely minden félének ujító élete :
 Lagy harmatok heljett mindenütt dér látszik,
 És naptámadatkor szemcinkel játszik;
 A' negédes szőlőmíves mostan örül,
 Hogy a' szőlő tökből oly jó italt törül.

Ier Barátom menjünk mi is látására
 Isteni erőnek magasztalására,
 Bámuljuk mennyei ereje hatalmát
 Mindenben jótékony és kegyes irgalmát.

A' 2 P 6 1/

Borzad most a' kemény Télnek hideg volta,
Láttatik mindennek egészen megholta,
Mormol, és zugg a' szél keménységeivel,
Fagyaltató mód jár hó fergetegivel;
A' kies fenyő nap, elveszté erejét,
Havas fellegekbe öltözteté fejét,
Nem zengedez a' sík mezző a' nyáj szóval,
Hanem sípol a' szél mérge hideg hóval.
Nem ad harmos hangot madár hangitsálás
A' zöld ligetekben nints kedves sétálás.
Az egész Természet meghaltnak láttatik
Minden, mely vidám volt, busan találtatik

Erről emlékezhetz ember életedre,
Melyet meg gondolván, jól vehed' eszedre,
Hogy miket az idők foljásiban látol,
Oljakat éltedben, mind fel találhatol.

A' R e g g e l.

Felsorkent két szemem álmodozásából,
En is hát felkelek haldoklásagából,
Tekintek a' hajnal bibor szín tájjára,
Mely oly hívseggessen eddig reám vára.
Látom a' fényes nap szikrázó sugarát,
Fény pályába épült méltóságos Várat;
Vetem szemeimet ragyogó képére,
Ki az all világról földünkre felére;
Nézem a' Természet ékes ragyogványit,
Regg' szemem világa lát tárgya látványit;
Tekintek ama zöld híves völgyetskében
Hol a' Természet van eleven képében,
Minden virágoknak jó szagu nemein
Keblének különös mosolygó rétjein.
Látom a' harmatnak lehulló gyöngyeit,
'S ezen a' Természet nagy ékességeit;
Ezekből is látzik az Isten irgalma,
Mindenekben kegyes, Felséges hatalma.

22

A' Barátság három énekkel egy kis
Könyvbe foglalva ajánlottam egy
Barátomnak.

Mig a' tsendességben szendelő nyugalom
Rejtek homályji közt derül a' hajnalom:
Muzsám! addig seg' ted pennámat evezni,
Mig a' Barátságot ki tudom nevezni,
Szomorú játékra, 's vigra pengéseit,
Egy aránt talaltad el intézéseit
Lantodnak, akár is mire ment éneked
Zengésére nézve egy forma volt neked.

Légy hát pártfogója itt is azon hívnek,
Ki hive volt, lesz is egy oljatón szívnek,
Kit lelkéből szeret, sőt az életét is
Azért tartandja fenn; minden esetét is
Örömmel eltűri édes Barátjaért,
Szent Istenét kérvén hoszasabb napjaért,
Hogy többszer barátja' karjain enyhüljön
Lihegő nyögéssel kebelébe düljön.

Oh édes jutalma Te a' szeretetnek!
Boldog az oly ember! kinek határt vetnek
Az illetén lántzok kedves kötelei,
Bár agyarkodjanak rá sok irigyjei.

Nints is oly drága kints földön fellelhető,
 Mely ezen szentségen volna kitéhető,
 Egy sem is szült anya oljan ellenséget,
 Ki két felé tudná törni e' szentséget;
 Mert e' szeretetnek halál sem szab törvényt,
 Esetek vezélje sem szül oljan örvényt,
 Meljbe buktathatná egyiket másiktól,
 Vagy pedig elzárna szeretetét sirtól,
 Bár sirban nyugszik is Barátjának teste,
 Bátor e' bus eset gyászt szívében feste;
 Akár mely nehéz sors bus személjét éri:
 De azt szeretete sirján túl kíséri.
 Bár vette mily eset vad üldözésébe,
 Akár a' szerentse kedvező ölébe,
 Akár a' mostoha időnek járása,
 Vagy komor öregség késkedő foljása;
 Akár mint zaklassa a' vak sorának kénnye
 Vagy kedvezzen a' jök felhalmozott énnye:
 Egy formán viseli a' roszak terhét is,
 Társának nyögi tsak a' jök kedveztet is.
 Bár sirban nyugszik is melj szeretetében,
 Öleli árnyékát Barátja képében.
 Ha egyszer napszámát ő is el végzeni
 Reméli hazáját hogy ott fellelendi;
 Hol a' szenvedelmek mindnyájan elmultak
 A' leg erősebbek hantok közé hultak.
 Ott is folytathatják örök szerelmeket
 Nints ott ellenkezőrontni hívsejkeket.

Oh Te Barátságnak kedves lántz madzaga!
Ember életének világlo csillaga,
Miként egybe foglal te szent szereteted
Minket, 's jószágodat szíveinkbe veted,
Lehet e' a' földön nagyobb kints már nálad?
Mint Te, ki sok szívet ily jókkal táplálsz!!

H a s o n l ó .

Érzem oh Barátság! azon édességet,
 Meljel magasztalod a' szent Békességet,
 Lelkembe ihlélven egy Őszinteséget,
 Hogy tudjam betsülni az illő hívseget.

Ha ezzel nem birnék, tám nem is élhetnék,
 Nem volna örömem, még nem is lelhetnék
 Nyugalmat fejemnek, 's nem is pihenhetnék,
 Barátom karjain ha nem enyhülhetnék.

Ah nyugalom! tsendes homálja hűségnek,
 Nem de te vagy társa? ezen nagy szentségnek,
 Meljet Isten rendelt a' szent békességnek
 Tartó oszlopául az emberiségnek.

Légy hát pártfogója elrombolt szívemnek,
 Légy oltalmazója legkedvesb' hívemnek,
 Hozz vig órát, 's időt enyészlő kedvemnek,
 Hogy napját vigabban éljem életemnek.

Úgy van, te Barátság így éltetz bennünket,
 Így újjítod gondal terhesült szívünket,
 Meg megkomoritván felderült egünkét,
 Ismét eloszlatod zordon fellegünket.

Ha egy, terhes iga kegyetlen mérgében
 Nyakunkra dul rontván vad üldözésében,
 Másik társ is részt vesz egész erejében,
 Olvad siralmától mint Fenix tüzeiben.

Ha pedig egy ékes szerentse fellegnek
Hajnalára' derül e' kettős seregnek
Szivére; már akkor öröm közt' lebegnek,
Egy másnak karjain vigan enyelegnek.

De jaj! ha a' végzés kegyetlen kotzkája
Őket a' halálnak vetette alája,
Egyik neki lévén elragadt prédája,
Azik Barátjának holtig bus arczája.

Kebelet maratja halál járásával,
Hiv társáért lévén kész meghalásával;
Szing' azért rekeszti bé ezen sorával,
Hogy a' többit ki nem írhatja tollával.

H a s o n l ó.

Bólts Aristoteles egykor kérdestetott,
 Hogy mi Barátság? és ily feletet
 Adott: A' Barátság két testben lakozó
 Egy lélek, mely soha nem szeket változó
 Lenni az időnek mostohaságával;
 Hanem egy aránt huz azzal az igával,
 Meljel a' Barátja huzza kererveit,
 Nyakára lerohant sok ezenvedelmeit.

Igazán is mondta; mert a' hív Barátság
 Két igazak között egy lelki vidémság,
 Egy formán enyhittik a' sok buszajokot,
 Egyformán enyelgik a' vig. szónatokat.
 Boldog az oly ember! ki ily bilintseket
 Visel, 's tartóztatván iljeten kintseket;
 Többet érnek iljek mint akármí kintsek,
 Mert dolgomba egyjet barátomnak intsek
 Kéz karokkal mindjárt jön segítő kézzel
 Ha azzal nem tehát erővel vagy észszel.

Igy nevezte Sándor kintsenek mindnyáját,
 A' kik körülültek híven asztalkáját.

Én és a Barátságom.

Szomorú szívem, mely soha nem feledt el

Hogy ha nem láthatom, hogy ha nem hallgatom
Az én drága hivem, hogy ha nem látom

Ha nem találhatom, hogy ha nem találom
Mert akkor egy órát, hogy ha nem találom

Nem is pihenhetek, hogy ha nem találom
Testem varja törát, hogy ha nem találom

Ha nem említhetek, hogy ha nem találom
Barátom karjain, hogy ha nem találom

Ki bűn felejteti, hogy ha nem találom
Annak ajkain, hogy ha nem találom

Ki bajom késlelteti, hogy ha nem találom
Igy legyen ohajtóm, hogy ha nem találom

Istenemről várva, hogy ha nem találom
Mindég azt sohajtóm, hogy ha nem találom

Mert egy kínos árva, hogy ha nem találom
Vagyok; ha társamtól, hogy ha nem találom

Lestek fosztatódva, hogy ha nem találom
Lukám bus napomtól, hogy ha nem találom

Mint a' képp. kihalódva, hogy ha nem találom

U g y a n a r ó l.

Készülj Muzsám a' Lantoddal

Újj éneket zengeni,

Ne hátráljál Trillázsoddal

Vig versent énekleni,

Hogy vigabban

Mutassa,

Vidámabban

Járassa:

Magát fényre

Napomnak,

Reménje

A' sorsomnak.

Hogy' dölhessek kebelébe,

Kit lelkemből szeretek,

Hármas öröm eretébe:

Annak, kit tisztelhetek

Hű szivemből

Hajlóan,

Mindenemből

Forróan

Tsókolhatok

Erőmből,

Halhatok

Meg örömből.

Barátom az, kinek híve
Vagyok éltém' végéig,
Kit vezet az élet míve
(Nem csak a' sír mégyéig)

Tiszteltben
Nyugodva,

Szeretetben

Aludva)

Hanem sírom

Gödörén túl

Meg birom

Azonn is túl.

Oh jaj bár csak ez az élet

Oly állandós lehetne,

Hogy a' rettentő ítélet

Itt gátlást ne tehetne!

Nem is tészén

Reménlem,

Kegyes leszen

Ugy vélem,

Istenségnek

Irgalma

Az Égnek

Nagy hatalma.

H a s o n l ó.

Most nyugodjál öröm között
 Hajnalodban kedvedre
 Lelkem, meljet rá' öntözött
 A' Barátság éltedre.
 Míg az élet, s a' bal sorsnak
 Reád nem dul pályája,
 'S míg a' kétlön álló voksnak
 Nem hanyatlík kotzkája;
 Míg a' Tavasz, mint vídamság,
 Ugy nézeti napjait,
 'S nem mutatja a' sikámság
 Horgasodtabb' útjait.
 Míg a' madár tsevegése
 Örömet hajt te neked,
 És azoknak víg zengése
 Leg kedvesebb éneked;
 A' zöld erdő zuhogása,
 'S hives árnyéklásai,
 Zefir szellő susogása,
 És azoknak hangjai,
 Gyönyörködve nyugalmadban
 Tetzenek füleidnek,
 És ezen nagy áldozatban
 Szolgálnak tetzésidnek:

Addig a' hiv Barátságna
 Jobb enyhüljél karjain,
 Végy erőt a' vidámságnak
 Rejtettebb homáljain.

Anyos

Anyós Pál árnyékához.

Alj-meg Minervának kedves Tanítványa!
 Boldog árnyékoddal ne fuss látománja
 Elöl annak, a' ki kitárt kebelével
 Vár, Téged ohajtván édes érzésével.
 Alj meg! mondom Anyós, Te boldog árnyéka,
 A' szüz Minervának lakhelje, 's hajléka,
 Pallás tudományát Tebeléd öntötte,
 És böltsességébe fejedet döntötte.
 Téged felékített Hazám koszorúkkal,
 Tégy jótékonytságot hát e' nyomorulttal;
 Nem kérem Ovidi nyelvédnek szöllását,
 Mert annak még Hazám nem szülhetett mássát;
 Tsak egy két szót kérlek adjál azon végre,
 Hogy mér jöttél ide e' kietlenségre?
 Holott a' lakheljed kies Édenében
 Külömb vígalmaknak vehetz részt nemében;
 Vagy tám a' nagy neved félti híred vesztét?
 Melynek Hazánk még szűk, 's továbbra terjesztet?
 Ne gondold azt soha, boldog Hazafi!
 Hogy legyen valaha a' Magyar oly hiu,
 Hírét hogy veszejtse zöld Borostyánidnak,
 Sött mindég tömjénez, 's áldoz hamvaidnak. —

A' Versi mulatozás szerzőjéhez.

Napfényre jött tehát szüleményi díszed;
Arról koszorúdat örök hírig viszed,
Tudják mások; éppen tsak magad nem hiszed,
Hogy abból egy okos olvasó mit kieszed.

Oly ékességei vagynak e' munkádnak,
A' hol zengései ártatlan Muzsádnak,
Heljes kimondásit vegyítvén a' szádnak,
Édes andalgásit jelentik pennádnak. — — —

Tegnap indultam ki én is estfelére,
Magam mulatása fellelhetésére,
A' midőn szívemnek öblös öröme
Lábom a' Muzsáknak könyvtárába tére;

Ott látam munkáit Honnyom fiainak,
Mint meg annyi ditső Haza oszlopinak,
'S mintegy serkengetvén engem is meghínak,
Hogy vijjak oly bátran, a' miként ők vínak.

De mind addig kétlő habozásban áltam;
Mintha egy megmeredt köoszloppá váltam
Volna, míg végtére munkádra találtam;
Ekkor az örömek örvényébe száltam.

Olvastam gyönyörű verseid nemének
Sorait, a' melyek minden betőjenek
Értelme kérdezi hogy: mi nagy elmének
Munkája ez? tetzvén mindnyájak fülének. — — —

Ebből egygyet tüstént megtarték magamnak,
Mint igazi tárgyat mulatozásomnak,
Hogy enyhítésére legyenek kínomnak
Ártatlan verseid, sokféle bajomnak.

Szülj többeket is iljeket Te nemes
Hazafiú! tegyed magadat érdemes -
Sé arra, hogy legyen nagy neved kellemes
Minden szájban, a' ki Hazánkban csak szemes.

Buzdulás a' Haza ditsőíttésére.

Minap egy hajnalnak kellemes tsendében,
 A'ma kies hegynék híves erdejében,
 Édes andalgásban merülve sétáltam,
 Míg a' kilentz Magyar Muzsákra találtam;
 Itt gondolmányaim sok felé ágostak,
 Az ujjakból ujjabb habzások szármoztak,
 Míg végtére azok is lenni megszűntek,
 A' sok kételkedő képzetek eltűntek.
 'S Látám a' Muzsákat foglalatoskodva,
 Sok nehéz munkákban méljen gondolkodva,
 Egyik a' Vitézek tetteit ditsérvén,
 Halhatlanságjokat tollával kimérvén.
 Másik az ártatlan Pásztori életnek
 Sorsait ditséri, ezen remekletnek.
 Amaz a' Barátság édes szeretetét,
 Isteniségének írja tiszteletét,
 Más meg a' szerelem kedves érzéseit,
 Közös örömeit, és kesergéseit
 Irja, a' többi meg mind mást mást munkálnak,
 A' Haza diszére ily jókkal szolgálnak.

Felbuzdult a'-szívem ezek látására,
 Lelkem öröm között uszkált gondoltára
 Annak, hogy Hazája ditsőíttésére,
 Veënd író tollat fel ő is kezére.
 Fel is tettem hogy mihelyt haza érkezem
 Honnyom dísze mellett tollat fog a' kezem.

A' s z é p K e r t .

Hajnal hasadatkor tegnap kísértáltam,
 Egy kellemesítő kis kertre találtam,
 Ebbe Flóra ékes virágokat hintett,
 Úgy szólván egyedül e' kertre tekintett,
 Fellelhettem benne sok féle plántának
 Nemeit, 's gyümölcsit a' szűz Pomonának,
 Itt, midőn ezeket sokáig tsudáltam,
 Egy balra vezető ösvényre találtam,
 Hogy ezen elmentem egy kis fához értem,
 Ettől is majd tsak nem kerülve eltértem,
 A' midőn valami írást láttam rajta;
 Az a' megnézésre engem oda hajta,
 Láttam Elizának nevét reámetzve,
 Melyre izzadtságom volt rajtam kitetzve,
 'S Felszöllék: oh boldog, boldog kis kertetske!
 Ha ily kegy aszonyod van, iljen szépetske,
 Ezután hajnalban mindég hozzád jövök,
 Szép virágaidból bokrétákat nyövök
 Magamnak, tsak te lesz' nekem kedves heljem,
 Mert a' te öbledben vígalmaim lelem.

A' t s e r g ő P a t a k.

Te kellemes Tsermely lassú foljamodhoz
 Régen igyekeztem elérni partodhoz;
 Most kied' örömem annyira neveli,
 Mint sokszor a' bú 's gond szívemet terheli;
 Szépséged mindenkor lassú tsergéseddel,
 Tsendes zuhogásod Hristály - kö - színeddel
 Oljan édes érzést gyujtanak keblemben,
 A' mi szinte véddez a' veszedelmemben.

Jó hogy rád' találtam kedves tsergő Patak;
 Partod körül látom nints semmi szivatag,
 Téged választalak mulató heljemnek,
 Mint vigasztalóját keserűségemnek,
 Tenéked panaszlom minden esetimet,
 Néked elbeszéllem bús történetimet,
 Légy hát áldott! Boldog gyönyörű foljamat!
 Partodon mulatom ezután magamat.

**Az Ártatlan 's Tiszta szerelem,
vagy is : Szomorú történetem Máriámmal.**

**Te édes öröme e' rövid életnek!
Boldogságos tárgya a' nagy Természetnek!
Mily vigság én nékem? oly emlékezetnek
Elémbe kerülni, mint a' szeretetnek.**

**Téged éreztelek még böltsöm fenekén,
Felettem lebegvén, mint anya gyermekén;
Téged hordoztalak Barátság kerekén,
Most is oh szerelem! téged tisztellek én.**

**Te vagy vidámsága egész életemnek,
Általad megszűnik habzása szívemnek,
Hogy ha egy két tsókját váltva kedvesemnek
Felkölsönözhetem a' szerelmesemnek.**

**Te adtal lágy érzést szeretni Anyámat,
Szent' úgy kedvelleni az édes Atyámat,
Barátot nevezni te nyitád - fel számat,
Te neked köszönöm kedves Máriámat. — —**

Neked az ártatlan szívek is hódolnak,
 Szeléd tekintetid mert mindent bájolak,
 Vonzó kiedhez viasként hajolak,
 Egész állasodból-kellemek dallolnak.

Te még a' világnak első kezdetében
 Vettél-fel a' Törzsök Atyáknak szívében
 Heljet, 's ki tégedet minden gyermekében
 Örökségül hagyott, érzékenységekben.

Te, mondom, te édes ártatlan szerelem,
 Ki bájolasodban merő szépedelem
 Vagy, de mennyit öröm, szintannyit gyöttelelem;
 Gött soknak miattad kész a' veszedelem.

Egy szív, és egy lélek két testben lakozva,
 Általad az öröm pályáig utozva,
 Ott egymásra sűrű tsókokat halmozva,
 Végét nem érhetik, 's azt meghatározva;

Eretted az Ámor fényes Templomában
 Áldozák szíveket, a' mely egy mómában
 Áll a' szerentséjek nagy boldogságában,
 Vagy annak elveszte iszonyú kárában. — —

Szerelem! te néked áldozom szívemet,
 Hérlek fogjad pártul tsékélj személjemet,
 En is hogy öleljem legkedvesbb' Hívemet,
 'S viszontagolhassa a' szeretetemet.

Hogy szerentésesebben töltssem ez életet,
Méljet már bús lelkem annyiszor megvetett,
Többször is áldhassam a' tündértünetet,
'S mondhassam: Légy áldott oh boldog szeretet.

A' H o l d h o z.

Te fentlengő szépség, halavány Holdvilág!
Kit szent bámulással néz az egész világ,
Te földünk különös bujdokló tsillaga,
A' kit az alkotó Isteniség maga
Tsak azért teremtet, hogy bámulására
Légy a' Teremtmények vigasztalására,
Hogy Istent az ember abból megismerje,
Jótekonyságaért szüntelen ditsérje,
Neked e' magányság mély tsendességében,
Hol, tsak Isten látja, szívem keservében
Milyjen habzásoktól kínzattatva égek,
Meljeknek, nem hiszem, hogy legyenek végek:
Légy, ha segítője nem is, tsak szánója,
Táboroddal együtt megvigasztalója
Annak, ki előtted nyögve siránkozik,
Egynek elvesztésén zokog, sóhajtozik.

M á r i á m h o z.

Most az örömek közt majd torkig uszkálok,
 Öbb multság heljet újabbat találok,
 De a' vígasságok és a' jó barátok
 Közt is örömemnek még egy hijját látok;
 Mi volna az? talám idők komorsága?
 A' meljeknek nints mostan állandósága?
 Nem, hanem hogy nintsen itt az én kedvesem,
 Kinek láthatását buzgó szívvel lesem.

Máriám! Tsak te vagy hijja örömemnek,
 Kedvét meghozója szomorú szívemnek;
 Életem keservét tsak te tsillapított,
 Szívem háborgását lágy szélként tsilitod;
 Most is minden tárgyak szép multságában
 Örömet lelhetnék azok látásában,
 Ha szépelmem hijja nem volna azoknak,
 Szépséggel kérkedő parti virágoknak.

Felretészem tollam ebből is elhihedd,
 Hogy buzgoan szeret téged a' te híved. — —

Enyelgő beszédje két jó Barátoknak.

Egykor midőn a' nap nagyobb tért utánna
 Hagyna, és fénysugárt az égre szétthányna,
 Bíborszínbe gyenge sugarokat takart,
 Mikor e' földtájrol elköltözni akart;
 Két jó Barát kiment karonfogodzkodva,
 Mindenik el vala mëljen andalodva,
 A' nagy természetnek képe látására,
 'S annak Alkotója mëlj imadására.

Mind addiglan a' míg tzeljokhoz nem értek,
 Az emberi szemnek semmit sem ígértek;
 De mihelyt egy kies dombnak tetőjére
 Érkeztek, leülvén egy fának tövére,
 Mindjárt barátságos beszéd eredt köztök,
 (Miljent Ti irigyek szüntelen üldöztök.)

Egyik, ki jobb felöl ült barátja mellett,
 Így szöallal; kedvesem azt mondnod nem kellett
 Volna, hogy nem teszem kötelességemet;
 Nem látod már régen oly szívességemet
 Hozzád, mint az előtt, de meg engedj' kérlek,
 Hogy ezen szavammal megsérteni mérlek,
 És ha aztat mondom, hogy annak van oka. — —
 Rántzot szedett erre amannak homloka
 A' Társára vetett egy haragos nézést,
 (Mint nálunk sok szépség a' kínos ígézést)

Végre mérgelődve így kezdi szavait:
 Ha tudtam volna, hogy szívemnek lántsait
 Ennyire kaptsolod hajlandóságodhoz;
 Magam 's ha sem adtam volna társságodhoz,
 Ha annak kevésre betsülöd hiveségét,
 Ki tsak benned veti minden reménységét;
 Ekképp' hogy lehetne köz ott a' szerelem?
 A' hol tsak egyre száll a' kínos gyötremelem,
 Nem lehet így tovább' nekünk barátkoznunk,
 Hűségünk szent helje oltárán áldoznunk,
 Ha egyszer egyik fél mint más nem úgy szeret,
 A'kor barátjáról bilintseket veret,
 Nem köteleztetik azért hogy szeresse,
 Emez meg szerelmét végképpen megvesse;
 Azt mondog van oka, de nem tom' mi lehet,
 Mely e' szentségtörés nagy bűnére vehet;
 Talám a' Mária szívét kinozó szerelem
 Ől, abból fejedre arad veszedelem. — —
 Itt felkiált a'maz: Ah kedves Barátom!
 De b'zony eltaláltad kinaimat látom,
 Kérlek ne haragudj meg hát reám ezért
 Hagyd tisztelhessem ezt, mint ujj életvezért,
 Neked is Barátom örök híved leszek,
 Azt hogy elhitessem, im esküvést teszek!
 A' mig tsak az élet testem porlakában
 Liheg a' Barátság kedves Templomában
 Fogok mindég tsendben élni, 's halni veled,
 Melyben úgy reménlem örömedet leled.

Erre amaz : oh megengedj kedves társom ,
Tsak te vagy mindenben sorsosom , pajtásom. —
Itt nem szolván többet , de körülkarolá
Barátját , amaz is mint viasz tsak oljá
Lett , ismét nem soká ugyan karonfogva ,
Enyelgve sétáltak haza mosoljogva.

Máriámmal hitesett kőnél.

Oh Egek mit látok? mihez közelíttek?
 Oly rég meg nem nézni eztet, bizony vétek.
 Szent hely! most közelgek érzékeny tájjadhoz,
 Hűségemnek szentelt drága oltárodhoz;
 Letérdelek melléd te szent Oltári Bértz!
 Kedvesebb vagy nekem, mint más valamiértz,
 Szent temploma az én igaz hűségemnek!
 Benned öröme van egész életemnek:
 Most te melléd ülök, téged megsókollak:
 Szent hitem oltárát körül is karollak
 Rólad nem enyisztem emlékezetemet,
 Mert egyedül néked köszönöm hívemet.
 Feletted a' boldog első szeretetet
 Éreztem, a' fűdön szívem felesketett,
 Kedves Máriámmal az örök hívségre
 Nyuljó frigyét köténk egymással a' végre,
 Hogy míg élünk mindég fenttartjuk szerelmünk
 Soha sem al'szik - el igaz gerjedelmünk.

Oh kedves hely! téget szüntelen imádlak,
 Mindenkor légy boldog! ezen szókkal áldlak!!—

A' Pásztori lakás.

(Ennek ugyan nem itt volna helje, hanem abban
az időben készült ez is.)

Te Háropokrátésnek mulatozó helje,
Minden tsendesség' és halgatás kútfeje,
Te ártatlanságnak első virradatja
Tsendes lakheljedet valjon mi mulatja?
Ugyan a' látványok nem láthatása e' ?
Vagy gunyhódban magad úgy megvonása e' ?
Hogy semmit éltedben ne is tapasztaljal ?
A' sok ujj hirekről legkissbbet se haljal ?

Igy szólott egy ifjú egykor egy örzőnek,
Ki tetőjén üle egy sziklai kőnek.
Ez, hogy az ifjúnak szavait hallotta,
Okos feleletét e' képpen mondotta :
Elsőbbi szavaid heljbehagyattatnak
Általam, de többik tölem tagadtatnak,
Mert az emberi szem minden láthatását
Itten tapasztalja magamulatasát,
Itten a' gunyhómban magamat megvonom,
Teak jó Pásztortársom a' kedves rokonom ;

Még

Még is oljanokat mindég tapasztalok,
Kik a' józan észhez jobban hozzávalók
Mint sem a' tietek, kik tsak embert ölnek
Hol az ártatlanok heljeből kidőlnek.

M a r i á m v á l a s z a.

Vettem író tollad érzékeny ontásit ,
Írod Barátid közt magad mulatásit ;
Benne szereľmednek rajzoló vonásit ;
Abból származ az hogy hozzád szívem ásít.

Vigadalmaidnak nagyon örvendezek ;
De nem tudom hogy mi oljassat érezek ?
Mintha szívemet martzongnák két kezek ,
A' miatt majd mindég élek , halok , 's veszek.

Mintha egy rémittő halálnak a' képe ,
Ki a' sirból nem rég időben kilépe ,
'S minden szépségeket előttem széttépe
Állana melletttem ily romlottság épe.

Rettegő szívemet megfogván szorítja ,
Tsendes nyugalमत fel-felháborítja ,
Haldoklásra bádjadt testemet szőlítja ,
Meljemet rémittő képzetel borítja.

Mind ezek oljátén szomorú érzések ,
Hogy nem lehet nekik jó következesek ;
Talam tsak magamnak egy sírgödröt vések ,
Abban majd lezárnak a' számos nyögések.

~~~~~

Tsak ezen ujjságok körüllettem vagynak,
Kik nálam egy morzsa örömet sem hagynak,
Hjén történetet vélhetz elég nagynak.
Jöjj hát! mert lábaim a' sírfele rognak. — — —

■

—————

Sohajttatok Máriám Levelére.

Oh Egek! könnyező két szemem mit látol?
Kedvesemet mentni siessek torkától
A' halálnak, aztat látom leveléből;
Mint önti kesergő szavait szivéből!
Erzékeny etsettel írja haldoklását,
És távollétemen mély buslakodását.
Mint esdeg szavával karjait kitárva!
Engem a' kétségbeesések közt várva!
Mint nyújtja két kedves kezetskéjét felém!
Ez is ujj jajokat szúr ismétlen belém!
Mint lihegi lassan végső pihegését!
Eppen a' sír felé tartván a' menését.

Nosza hát vigságok tölem tavozzatok!
Kinél heljet leltek, ott mulatozzatok,
Nálam számatokra semmi helyt sem látok,
Ti erántatok is szerelmes Barátok.
Mert engem másuvá űz kötelességem,
Oda, a' kihez vönz holtomig hűségem;
Vigasztalására egy kesergő szűznek,
Sok terhes okaim segédjére űznek.

Ú t a m M á r i á m h o z.

Fogj - bé kotsis, útam most kell siettetnem;
Aztat hogy lehessen életben érhetnem,
Kiért világ minden hívságit megvetek,
Ha szolgálatjára hívemnek lehetek;
Míg befogsz, én addig megyek Barátimhoz,
Mulatságaimban kedves társaimhoz
Bútsút venni, 's mihelyt megjövők induljunk,
Hamar hajts, de vigyázz, hogy fel ne forduljunk.

B ú t s ú v é t e l.

Jöttem hozzád kedves társ bútsumat venni
Mert hű gerjedelmem űz tőled elmenni;
Máriámat mentni megyek a' haláltól,
Önéki köszönöm, hogy hívsége által
Élem e' kesergő megunt életemet,
Annak egy szava is enyhíti nyögtemet.
Így hát Isten hozzád szerelmes Barátom,
Tinéktek áldozni magamat elszántam;
De ettől most mind elvon szent esküvésem;
Megyek már, a' kotsi készen vár, nem késém.
De jöszte, még kedves egyszer megsókollak,
Kitárt karjaimmal körül is karollak. —
Most már Isten hozzád, el kelletik mennem,
Több Barátimtól is végbútsumat vennem.

Bútszás a' többitől.

Néktek is Barátim egy jó egészséget
Akarok mondani, mert azon hívseget,
Meljel mindnyájatok hozzám viseltettek,
En felettéb nagyra betsülöm bennetek.
Nem kérek egyebet tsak hogy hű Barátok
Legyetek mellettem, az Isten hozzátok,

H a z a m e n e t e l.

Készen vagy már kotsis — oh de ti tselédek!
Kiket mint hű gazda iparodva véddek,
Szorgossak legyetek minden dolgotokban,
Mert egy jó Barátot leltek Uratokban.
Elmegyek most, hanem munkássak legyetek,
Dologhoz lássatok, az Isten veletek. — —

E l i n d u l á s.

Nosza hát induljunk, — hajtsál kotsis hamar,
Bár essen zuzmara, zápor vagy zivatar;
Nem tartóztat engem semmifele hátra,
Nem ül-ki ellenem oly idő a' gátra,
Hogy a' Máriamat még ma ne láthassam,
Beteges lételén ne siránkozhassam.

Szép Vidéki menés.

Szent Eggek! mily ékes Vidéknek kiében
 Megyek most, itt minden uszkál örömeiben;
 Az egész természet virultsággal díszlik,
 Még a' gyümölcsök is szamatjokat izlik.
 Mindent e' jó tékony természettől áldott
 Határ, szemeimnek ujjabakat vált, ott
 A' gyümölcsöseknek áll kies édene,
 Ott is már lehetne a' szívnek mindene;
 Itt a' gazdag mező Rona lapánysággal,
 Bé van borittatva a' zöld iffjúsággal,
 Emitt a' virágos rétek híves kertje
 Virágja rajt lengvén Zefir széjjelvertje,
 Ott a' zuggó Tsermely tsendes habzásával,
 Altatja az embert lassú folásával;
 Itt pediglen vagyon ez árnyékos erdő,
 A' fáradt útasnak megfrissítő ferdő.
 Ti szemnek gyönyörű kedves látománni!
 Miért nem lehettek szívem mulatvánni?
 De terhes gondjaim jobban siettétnek
 Ahoz, hol ily kiet tsoportban lelhetnek.

V á r o s l á t á s a.

Mar a' bértz oldalán a' nap fényeskedik;
Nem tom a' kotsisom hogy miért késkedik?
Hajtsál hamar kotsis, sehesen nyargalva,
Nints' már igen mesze az utolsó falva;
Oh Egek mit látok, lám a' várost érem;
De már a' vidékek tájját sem esmérem,
Füstös köd takarja leplével a' várost,
Erzem, hogy most fogad keblébe egy káróst.
Most meg annál inkább nyargaljunk frissebben,
Hogy hívem öleljem annál édesebben.

V á r o s b a é r é s.

Elbuj a' nap, mindjárt fénnével áldozik; —
Talám Máriám is mostan halálozik.
Im a' Városba is ezennel béerek;
Mily pusztáknak látnak előttem e' terek!
Nem mesze vagyok már hívemnek házatól,
Édes nyögéseim kedvelt Angyalától.

Máriához bemenetel.

Istenem! siralmak láttatnak ez heljen.
Oh ugyan mi féle szerentse tengeljen
Szült engem az Anyám a' napvilágára?
Ily nagy keserűség hogy eddig rám vára.
Bémegyek, oh hálá! hogy látlak édesem!
Ily sok idő múlva, kiért jött nyögésem
Kesergő meljemből szüntelen sóhajtvá,
Tsak láthatásodat egyedül ohajtva.
Mint vagy? látom rajtad a' halál bús képe;
Ékes kellemidből egészen kitépe.

Máriám Haldokló szavai.

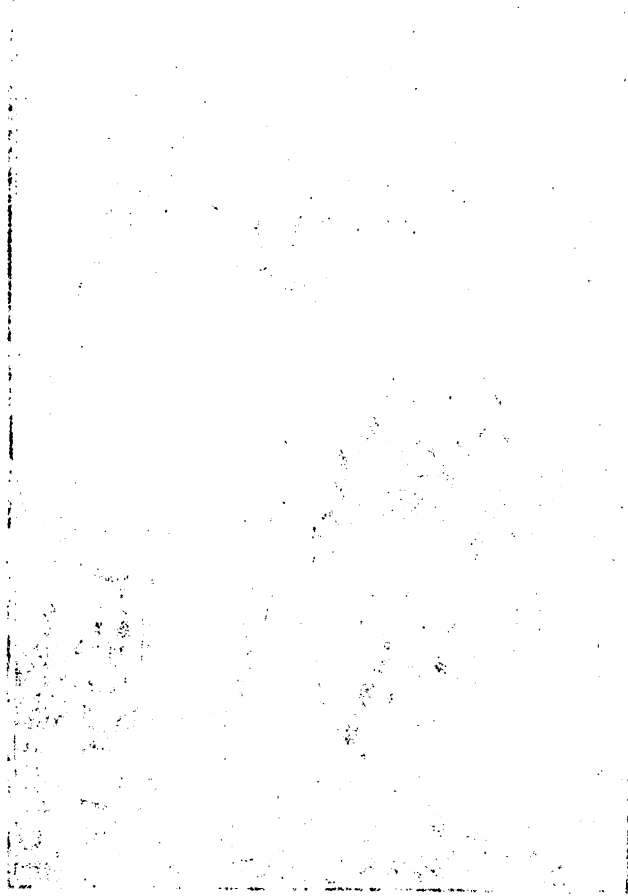
Kedvesem! későn jársz; a' toromra jöttél.
 Síromra bokrétát ha még nem kötöttél,
 Menj, ha többet nem is, egy pár nefelejtset
 Hozz', 's arról emlékezz, hogy el ne felejtsetd
 Azt, ki a' hiveséget néked feláldozta,
 Ki benned örömet tsoportra halmozta;
 Tégedet az Isten tett hosszabb éltüvé,
 Szint úgy, mint én hozzám egyenes szívüvé.
 Köszönöm hűséged mutatott jeleit,
 Mint annyi életem vidító neveit.
 Légy emlékezője tovább Máriadnak,
 Holtomon ne sajnáld egy két jajját szádnak.
 Nem azért, hogy aztat tőled érdemleném,
 Vagy hogy erőltetve mind ezekre venném
 Személjedet, de tsak hitünk megérdemli,
 Ha a' haltnak sirján az élő ezt nemli.
 Hűségednek pedig kívánom nyugalom
 Légyen holtom után a' kedves jutalom.
 Közelitt az óra, már nem sokat mondok;
 Érzem, hogy nyelvemet bészárják a' gondok;
 Még tsak vég bútsómat veszem szívem! tőled,
 Azután életem eltűnik előled.

Isten hozzád Kedves , légy boldog éltedben;
Szeress boldogabbul , 's emlékezetedben
Tartsd - fenn azt , ki hozzád végső szavát adja —
Ez Isten hozzáddal szavát is elhagyja. — — —

Máriám holt teste felett.

Istenem! Istenem! Oh Egek! mit tegyek?
Sirjak e? Nyökjeké? haljak e? vagy legyek.
Utólján most hallám szavát kedvesemnek,
Ki egyedül vala reménnye éltémnek.
Ily kedvesnek végső szavait hallani
Kész halál; sőt kár is vele nem tartani.
Várj kedves Máriám! mindjárt halok én is,
Hagy kísérjelek túl még a' Styx vizénn is;
Úgy is életemre nints semmi szükségem,
Nálad nélkül lassan alkonyodna végem.
Oh halál! oh halál! jöjj, szaporán siess,
Hogy engem is amaz Angyal mellé vihess.
Ott az örök éltém minden idejében,
Annak hogy nyughassak kedves kebelében,
Mert a' szerelmünknek felesküdtösége
Sohasem engedi, hogy lehessen vége

ÉNEKEK.

Joh. Tarsach sc. Vienna.

Még csak te vagy vidámsága
Szomorított szenvedési,
Egyedül te boldogsága
Sírba dülő kedvemnek.

ÉRZÉKENY
VERSEK.

VÖRÖSS LAJOS

ÁLTAL.

II.-dik DARAB.

PESTEN,
TRATTNER JÁNOS TAMÁS betűivel és
költségeivel 1817.

É Ñ E K E K

Hazám' Szépei!

Néktek áldozom hátulsó, vagy is énekes Részt tsekély munkámnak, irántatoki tiszteletemnek megbizonyítása végett; vegyétek tehát Nemzetem Díszei! szivessen ajánlottamat, kedvesen; míg egy érzékenyebb történetetskét nem fogok (Zephirina neve alatt) szép szemeitek elébe terjeszteni, melyből kitetzend az, hogy titeket mint Magyarok díszait tisztel

VÖRÖSS LAJOS.

A' HONNYI SZERELEM.

Muzsám! Honnyom' szerelméről

Kelletik most dallani,
Jöjj Pindusnak a' Férjéről,
Áldásokat mondani,

Azon ditső termékenység
Bétakarta Hazára,

Kinek eddig egy ellenség,
Sem hághatott nyakára.

Nem hogy annak ditsőségét,
Énekeljem versemmel,
Vagy tündöklő fényességét,
Tetézzem énekemmel:

Mert kivülem is elégen
Vagynak kik azt ditsérik,

Kik ez által a' hír - égen
Nevek' végét nemérik.

Hanem szerelmes Hazámhoz.

Vonzó igaz hűségem,
Érteti a' szót Pennámhoz,
Buzgó kötelességem.

Oh kedves szó! oh édes név!

Ditső Honnyi szerelem,
Szentelve van néked e' hív
Érted égő Kebelem.

Egy Ifjúnak éneke.

A' míg vígan napjaimat
 Így élem,
 Gyöngy' fürtekkel rózsáimat
 Metélem,
 Ifjuságom idejében,
 Örömemnek özönében,
 Természet vidámsága,
 'S Életem' boldogsága,
 Jár vélem.

Míg a' zengő Madaraknak
 Hangjai,
 Mint meg annyi vigalmaknak
 Rangjai,
 Örömemet fel lázzasztják,
 Bennem a' bűt elszárasztják,
 Tsendesittik szívemnek,
 És kesergő melljemnek,
 Jajjait.

Addig élem öröm között
 Éltemet,
 Valameddig lekötözött
 Engemet

Iffjúságom kedves napja,
Ki gyors szárnyával fel kapja,
Az öröm fellegekig,
'S Vidám kies Terekig,
Szívemet.

De majd tudom az Öregség,
Hogy eljő,
Melynek neve is betegség,
Az elől

Eljön éltem marczanglani,
Vigságimtól megfosztani,
Jajt hogy számba adhasson,
Szememből könnyt áraszson,
Oh el Ő.

Azért tehát vigan legyünk,
Barátom!

Úgy is maholnap el megyünk,
Jól látom,

Ezen kies szép helyekről,
Örömnek szenteltettekről,
Vigságim csak airomban,
És gyászos koporsómban,
Találom.

P á s z t o r i g o n d.

Hogy Doritza nem szeret,
Tsak azt bánom mindég.
Szóljak egyet, 's bár ezeret;
Szivem lássa mint ég,
Még is rajta gondomnak:
Nem látom sikerét,
Mely neveli bajomnak
Szívemen a' terhét.

Hoszas Panasz, a' Baratság Iriggyei ellen.

Szomorú hang pengésével
     Muza'm jártas'd ujjaid,
 Lantodnak bus Zengésével
     Említsed el bajjait,
 Annak, ki e' rendetskéket
     Bú közt írta versekbe,
 És e' keves versetskéket,
     Ki foglalta énekbe.
 Minden vidám tényészetben
     Körültem most tündököl; —
 Ugyan tsak a' Természetben
     Ez engemet öldököl. — — —
 De el mulik virultsága
     Rövid időn mindennek,
 Elmúl minden nagy hívsága,
     A' mint másnak ugy ennek.
 Mert egy Tavasz fel lázzasztja
     Lengedező szelével. — —
 Hév nyár pedig ellankasztja
     Rekkenő melegével. — —
 Eljön az Ősz megérleli
     A' gyümölcstök kebelét,

Szerez jökat 's meg terheli
 Gazdák' Pintzéje helyét. *
 Elöl jönnek már a' Télnek
 Jéggel Terhelt szelei.
 Nyári Takarmányból élnek
 E' Föld minden népei.
 Oh Istenség! mint változik,
 Kilentz hónap folytával,
 Az egész föld siránkozik
 Ily kis idő jártával.
 A' Ki nem rég vigadozva
 • Magas hegyek tetején
 Járt danolva, rikoltozva
 A' Virágok mezzején,
 Már most meleg kályha mellé
 Dejszbe vette a' helyét,
 Nem siet ki a' fák felé
 Hivesíteni kebelét. — —
 De ne szólj szám' kabultsága
 Arról kit a' Természet
 Hathatos nagy munkássága
 Oly böltsen elintézett.
 Jobban lehet panaszlanod
 A' mi rajtad történik,
 Mely miatt kell leszállanod
 Az örvények mélyéig;

---

* helyét vagy inkább is. Pintzéjét.

Mert mint fordul az időnek
 Oszlékony változása,
 Négy fertálja Esztendőnek,
 A' hoz négyes állása:
 Szint'ugy fordul az Embernek
 Szíve 's kedve sok félē
 Valamiként a' Tengernek
 Hulláma tödul elé,
 'S így egyszerre hogyha szeret
 Egy Barátot szívéből,
 Már azonnal nem veszteget
 Többet rá szerelméből;
 Előbb kapja nyájassággal
 Hozzája hív szerelmét;
 Mint a' Tavasz vidámsággal
 Mutatja nagy kegyelmét. — —
 Utóbb veszi kevesebben
 Nyár időként szeretve
 Mely miatt lesz nedvesebben
 Elválások sietve. — —
 Már nem sokára elfordul
 Nyári heves szerelme
 Őszi hideg könnyel tsordul
 Barátjának gyötrelme.
 De itt meg nem áll a' ravasz
 Szeréntsének kereke,
 Ha nem lesz egy téli Tavasz
 Hattyui vég éneke,
 Nem is válik soha újra,
 Mint tél után a' Tavasz,

Inkább fordul holtig bura,
 Az átkozott ily ravasz!
 Mert a' hamis irigyektől,
 Mindég ösztönöztetik;
 Sőt felesküdt hivségétől
 Mindenik üzettetik.
 Nagy egy alnok megy hozzája
 Tsalfaságát színelve,
 Veseje és lépja, májja
 Ravaszsággal el telve,
 Miért tartasz? mondja néki:
 Egy ily alánemüvel,
 Ugy is ennek egy rossz végi
 Lészen rövid idővel.
 Eképp' megszólnak mindenek,
 Hogy iljel társalkodol,
 Olj' Emberek már nintsenek,
 Kiktől nem gyaláztatol.
 Ugyan is de mi érdeme,
 Nyert heljet a' szívedben,
 Hűségének nints olj Neme,
 Mely zárhatja kebledbe,
 Sőt másnak a' Szeretete,
 Vonja aztat házadba,
 Tsak hogy szerelmét színlette
 Jelenlévő láttadban.
 Neked megtesz mindenedet,
 A' mi Tőle még lehet,
 De más kedvéért ezeket,
 Teszi a' mit meg tehet.

Mind tsak tsalárd szinkedések;
Hidd' el minden Tettei,
Nintsenek ben hívségesek,
Ravaszak beszédjei.
Azért kérlek Mindenségre!
Hagyd el ezen álnakot,
Mert ez Téged úgy visz jégre,
Mint szembe kötött vakot:
Igy szöll az az álnokoságnak
Tsorgásig tölt edénnye
Ki által a' Tsalárdtság
Gözelg'tetik Tömjénnye.
Az emberek közt így szokta
Rontni a' békességet,
Oljan, Ki annyától szopta
A' békételenséget. — — —
Oh Istenség! ki hatalmas
Vagy mindenek' Fejjein,
Ugyan hasonlóan irgalmas
A' Világ gyermekein,
Legyél hatalmas védője
Szerető két szíveknek
Hogy Hívségjök ellenzője
Ne ártasson lelkeknek.
Barátságban így van mindig
Vegyítve kín's gyötirelem,
Majd megint az igaz hívség,
És az édes szerelem.

Két szerető Dalja vagy is M. és L.

- L.** Most járja a' szerentsémnek
 Kereke ujj pályáját,
 Midőn drága Kedvesemnek
 Tsokolhatom Orczáját;
 Most érzi örömben
 Szivem az Örömben,
 Hogy mily édes lappanghat.
 Sok keserőségeimnek
 Végét tehát el értem,
 Melyért az én Istenimnek
 Aldoztam 's őket kértem,
 Hogy kínom könnyítsék,
 A' vagy rövidítsék
 Éltemnek a' fonalát.
 Im! már öröm érzés között
 Kedvesemet ölelem,
 Kihez hiveségem kötözött,
 Annak Tsókjait nyelem. —
 Ládd szép Angyalotskám!
 Édes Galambotskám!
 E' sziv a' Te' — sajátod.
- M.** Ez is kintsem nem egyébé
 Tsak egyedül a' Tied;
 Más sziv legyen százszor szebbé,
 Híved' szivét tsak Te védé'.

-
- L.* Ne félj rózsám híved
Az, a' kinek szíved'
Ajánlod, — im! — — látod
M. Nézd mint buzog mindenemben
Vérem érted Angyalom,
Halld mint dobog kebelemben
Hozzad szívem *L.* Oh hallom.
M. Hiszed e' hát Lelkem —
— Fele? szívem melljem
Hogy tsak éppen érted ég. —
L. Oh már elég drága kintsem,
Szíved tudom értem ég:
De kebledet mivel hintsem?
Virág tudod nintsen még.
M. Elég a' hívséged,
És jó szívüséged
Ketten. Kérlek tsak hozzám hiv légy.
-

A' N a p h o z.

Oh nap vajha
 Még valaha,
     Ugy jönnél fel egedre,
 Hogy vigabban
     'S vidámabbán
     Nézhetnék szép fényedre,
 De most aztat el ragadta,
     Hivtelen hivem,
 A' jajt, 's nyögést számba adta,
     Sir, 's zokog szívem.
 Neked akkor,
 Regg órákor
     Mindég áldást mondanék,
 Ily fénykedést
 Ékeskedést
     Szünetlenül áldanék
 Ha kedvesem vissza jönne
     Hív kebelembe
 Hogy örökre szentelődne
     Szíve szívembe.

Megtaláltnak meghívása

Jer már egyszer hozzám

Karjaim közzé,

Nem oly komorhoz ám

Hi le öltözé

Az igazi szívnek

Édes lántzait,

Ki egy nyájas hívnek,

Ráblá napjait.

Jer hozzám oh te szerelmes!

Kedves kegyetlen!

Hidd el, hogy e' gerjedelmes

Szív ég szünetlen,

Hozzad szép Angyalom,

Mert tsak egyedül,

Te szivedet vallom,

Ki nekem jót szül.

A' K i s s M a d á r.

Egy kis Madár

Egy zöld ligetétskében

Hogy hangítsála :

Elmerült már

Enyelgő énekében ,

Melj ágon álla

A'hoz harmadik fának

Volt az egyik ágának

Tetején ki fészke.

Kis ideig

Halगतám éneklését

Andalodtsággal ,

Hogy végeig

Ért , kezdi tseregését

Nagy gyorsasággal

Rám támadt haragja itt'

Féltven kisdéd fiait

Mérgessen rám repült.

Védelmezni

Magam' soka' akartam ,

Haragja ellen ,

De szerezni

Több bajt ezzel láttattam :

Azért mely felen

F 2

~~~~~

Felém repült, le tsaptam ,
'S Hevenyébe meg kaptam,
Mátiámnak adtam.

—————

R é g i K é p z e t e k.

A' míg hajdan vígan éltem
 Az örömek karjain;
 Bút, 's Bajt rám jönni nem véltem
 Életemnek napjain,
 Míg az ártatlan nyugalom
 Szenderítő keblében
 Nyugodtam, és a' fájdalom
 Nem volt szívem öblében
 Míg az Ámort nem esmértem,
 Hogy kitsoda ő keme?
 Addig vigalmakat értem
 Mindenütt: De hogy szeme
 Meg pillantott belém lőtte
 Szivsebhető nyíllait,
 Két szemem mindjárt öntötte
 Siralmam záporait,
 Téged Angyali szépelem,
 Hogy szemeim láttanak,
 Tüstént a' sok kín, 's gyöttelelem
 Rejtek alá zártanak.
 Neked mindjárt Amor' tüze,
 Templomában áldoztam,
 Téged látni szívem üze
 Éretted siránkoztam.

Oh jaj! mért b^e nem fedezted

Szüz Angyali arcádat?

Minekelőtte szerezted,

Szomoru rab szolgálodat.

Szánakodjál hiveségemen

Méljen kérlek édesem! —

Ne örüljél elvesztemen —

Drága szép szerelmesem.

Hogy így boldog napjainkat

Öröm között el töltve

Éljük rövid óráinkat,

Egymást hiveségre költve.

Máriám' Név - Napjára.

Eljöttél hát boldog óra,
 Ohajtott Felkelteddel,
 Nem vagy előttem már kora,
 Keső érkezésseddel,
 De tsak ugyan érkezésed,
 Örömemet neveli,
 Mostani megjelenésed
 Szivem kedvel terheli,
 Tisztelkedő szavaimat
 Hogy Hívemnek adhatom,
 Szíves kívánataimat,
 Néki hogy elmondhatom:
 El is mondom rövideden
 Lelkem óhajtásait
 Mint személjemnek szíveden
 Nyert hív diadalmait.
 Elj! kívánom szerentséssen
 Szerelmesem sokaig,
 Szeretetben hívségessen,
 Aggott időd napjáig,
 Hogy így boldog életünknek
 Minden része tájában
 Aldozhassunk szerelmünknek
 Czipria Templomában.

Bútsúm Máriámtól elindultamkor.

Kínos ügyeim közt fetrengő
 Sirva zokogásom,
 Kezdeti el meljemen lengő
 Nyögtes butsuzásom',
 Edes hívem!
 'Neket szívem',
 Hűségedbe ajánlom.
 Elmegyek most kötelességem
 Nem enged már adni
 De még is igaz hűségem
 Nálad fogom hagyni.
 Edes hívem é' a' t'
 Isten hozzád szép szerelmesem
 Már mostan elmegyek
 Tsak azon kérlek hű kedvesem
 Felejtve ne legyek
 Edes hívem é' a' t'
 De még egyszer jer kedves Alak
 Edessen ölelve
 Hagyd, hogy buzgón meg tsokoljalak
 Te is ezt felelve
 Edes hívem
 'Neked (szívem')
 Hűségedbe ajánlom. — — —

lásd a' többit az elegyes versekben.

~~~~~

M á r i á m' s i r j á r a.

Nyugodj kedves! itt a' tsendnek
     Boldog keblében,
 Zokog sorsán szeméjnednek
     Köny özönében,
     A' te híved,
     Kinek szíved,
     Hűségére,
     'S szerelmére,
         Oly készséggel szentelted.

Nyugodj boldog oh kedves hív!
     Itten békével,
 Érted sir e' keserves szív,
     'S Áldoz könnyével
     Emlékednek
     Szerelmednek;
     Sirva hergi,
     Es kesergi
         Nagy hűségét szívednek.

Nyugodj örök tsendességben!
     Kedvelt szerető,
 Hozzád égő nagy hűségben,
     Meg nem vethető,
     Kinek magad
     Altal adtad;
     Nyugodj végre
     'S Ditsőségre
         Támadj fel a' vég napon.

Ugyan A'felett, de későbbben.

Sírodhoz közelit ez a' haládatlan;

Oh kedves hívem!

Boldog árnyéknak áldoz e' gondatlan

Hívtelen szívem,

Emlékezetednek,

Es hív szerelmednek

Tömjénez.

Bús gyepekkel bé bórított hantjaihoz

Közelg' sírodnak

A' Te híved, kinek számos jajjaihoz.

Lekapcsolódnak

Kesergő nyögési

Síró kesergési

Szívének.

Könnyező szemekkel zárt koporsódnak,

Holtig áldozva

Gyepes boltja felett boldog árnyéknak,

Aldást halmozva

Hideg tetemedre

'S hív szívességedre

Ezt mondva:

Nyugodjál a' tsendnek itt boldogságában

Kedves Mária!

Ezt kívánja elmerült mély szomorúságában

Egy Anya' (Fia)

Végre menyből vegyél

Részt; és boldog legyél

Örökre.

A' s z e r e n t s e.

Mit ketsegtetsz 's mit reméltetsz?

Te kegyetlen én velem

Mért, hogy halva is még éltetsz

Szerentsei kegyelem

Holott minden vidámsága

Aranykori boldogsága

Eltűnt egész éltömnek,

Van habzása szívemnek.

Egynek édes szerelmével

Míglen ditsekedhettem,

Máriámnak hívségével

A' míg enyeleghettem,

Kinzó kedves gondolatok

Mint annyi balzsam illatok

A' szívemet altaták

Érzeményim' álthatak

De midőn már Te kegyetlen,

Sorsod' kemény kotzkája

Vala olyan érzéketlen,

'S kémélletlen hozzája,

Hogy a' halál prédájára,

És azt, elragadására

Nem sajnáltad engedni,

'S engemet bűrre vetni.

~~~~~

Kiért éddig életemet
Tsak egyedül tartottam,
Kinek hittel a' szívemet
Örökre feláldoztam;
Azolta ravaszságodnak,
És álhatatlanságodnak
Egy morzsátskát sem hiszek
Távazzatok hát díszek!! — —

—————

Máriám' haldoklásakor adományi.

Kedves emlék jeletskéji
Máriám' szívének ;
Mint meg annyi szépetskéji
Ritka kellemének ,
Még most látlak bennetek ,
Hogy itt lakom veletek
De még is tsak távól
Kedves Máriamtól.
Oh te hívem' képe mássa
Téged meg tsókollak ,
Emléked , hogy gödrét ássa
Meljemen hordozlak
Te gyürü az ujjomban
Légy , mert Amor templomban
Benned esküdtetett
Kedvesemnek hitet.

A' k é t l ő R e m é n y.

Védelem a' Reménység,
 Ha benne nints keménység
 Özőne közt örömnék
 Jároljan szív
 Hogy ha nints ív
 Lelkének gyilkolója
 Nála hízik
 Benne bízik
 Ha az nem boszulója.
 Szint így van az életem,
 Esetem, 's történetem
 'S Elfogyta az erőmnék,
 Mind ezeket,
 Es iljeket
 Búsult módon mutatgat,
 Mert egy szívnek
 Hozzám hívnek
 El vesztését siratgat.
 Jöszte tehát édes halál,
 A' ki Máriámnak valál
 Tőlem elrabolója,
 Hozd az Órát,
 Melyben Tórát
 Éri lelkem Testemnek;
 Hagyd lehessen
 Szerelmessen
 Szívem Társa hívemnek.

E g y B a r á t o m h o z.

Levelednek rendetskéjit

Szinte az estve vettem;

Erre szívem kesergésit

Még nagyobbban érzettem.

Mivel benne azt írod, hogy

Az Anyám is haldoklik,

Így hát az én bűm el nem fogy,

Sőt egyre szaporodik.

Máriámnak a' halála

Még el sem felejtődött

Már is újabb rossz találá

Szívem sebbe ejtődött.

Mostan többet nem írhatok

Isten hozzád Barátom!

Talám én is meg halhatok

Megis halok mint látom.

Köszöntő

**Köszöntő versek egy Barátom' Név-
napjára.**

Ha bár kemény tsattogással
 Hulnak az ég kövei,
 Bár zúgjanak mormolással
 A' Foljónak vizei
 Bár az édes
 És negédes
 Kristály patak' tsergése
 Tsergedezzen,
 'S Zengedezzen
 A' víg madár' zengése :
 De nem rettent, sem az első
 Felő háborgásával
 Mert bátorit az a' Felső
 Hatalmas jó voltaival;
 Ném szenderit,
 Semmi szerit
 Még emez sem teheti
 Sőt ébrékeny,
 És érzékeny
 Szívem ezt tsak néveti.
 Mostan im e! Fel is serkent
 Híven köszöntésére,
 Enek módja legyen versent

G

Annak tiszteletére,
Kit lelkemből
Es szivemből
Mindenemből szeretek,
'S Azt szeretvén
Ölelgetvén
Tsókokkal tisztelhetek.
Elj hát nemes szivü Barát!
Kinek N. a' neve.
Mutassa bár az agyarát
Az irigység eleve;
De tsak lészen,
Oljan készen
Mindenikönk reája,
Hogy majd gantsot,
Es rablántzot,
Vetünk ketten alája.

Köszöntő, egy Kiss Aszony' Név
napjára.

'Tehát valahára terhét lerakhatta
Muzsám melynek szívem nyegődött alatta,
Mind addiglan, a' mig késését folytatta,
A' Kötelessége bús keblét faggatta.

Már most hát az idő végre elérkezett,
Melyben a' Muzsa is Pennára vet kezét,
Alkalmatosságához oly rég nem férkezett,
Verseinek, még is az ad egy jó mezet.

Ime a' boldog Ég az időt elhozta,
Mely örömem' okát négyessen sorozta,
Víg szívem tengere hullámát halmazta,
Kiis hogy ezt irjam kénytelen okozta.

Mert bár ki érdeme' szekrénnjét megnyissa
Hymen, De senkinek 'sintsen oly paissa,
Hogy annyira mennyen, (ám bátor Fillis a'
Többbit egybe tegye) mint kedves Julissa.

De hát boldog egek arra emlékezek,
Hogy Juliannának napjára im ezek
Íródnak általam, már is tévvedezek,
Örömem tengeren nem tom hol evezek.

Jöjj hát Muzsa! segíts éljent kiáltani,
Újj versel e' napon kezdjünk el dallani;
Engedd tehát kérlek hogy ezen mostani
Verset, legyen szabad dalra fordítani: — —

I. D a l l.

Febus alig jön fel szekerevel,
A'zonnal a' Rhodusnak szegezi
Tüzes szakálját, 's szemével
Mindjárt mindenüt azt nézi,
Hol van kellemete,
Fénnyé tetzete
Arra utját intézi.

Mostan pedig hogy rejtezhetnék el
Oljan tetzetős fénnye előlünk?

Azon szent kötelességgel
Hogy hogy távozhatna tőlünk?
A' midőn most jobban
Fényleni nagyobb,
Kell nékie előttünk.

Fényljél hát nap Isteni világgal
E' lát szem kerek földünk tájjain
Mindenkori méltosággal,
Szánakodj világ fiain
Hogy Juliánnának
Czélunk fő tárgyának
Örülhessünk napjain.

II. D a l l.

Pengesd Muzsám más hangokon
 Ismét lantod' hurjait,
 A' Felsőbb trillázatokon
 Verdel kívánt daljait!
 Elmed feltétele' tzeljät
 Pályád, hogy el érhesse
 'S véghez vivén e' rolléjät,
 Többi tárgyat kövesse.
 Jöjj a' szárnyas Pegazusnak
 Szelet rontó reptével,
 Lakj jól a' Castaliusnak
 Eszt vezető vizével
 Űzd el a' bajt tanyitványod'
 Búba merült szivéről
 Hagyd lehessen több látványod
 Aon lakod' térjéről.
 Zengjed Muzsám Juliánna'
 Napja kelte ; 's nyugvását
 Bár akárki mást kívánna :
 Kövesd lantod' szóllását,
 Rivált a'nak különösen
 Danloljál pengésével,
 Kit Grátziák költsönössen,
 Neveltek nagy nemével.

S Mond Tanítványod nyomorult

Szájjából ki vett szókkal:

Eljen idő szám sok szorult

Arany napot azokkal,

Kik a' világnak diszeit

Vele edgyüt nevelik,

'S A' boldogulás' kieit

Bámulásig viselik.

Ha pedig e' világ' sora

Elmulékony napjain

Egyszer tul kél, jusson oda,

Hol a' boldogságain

Egy lélek 'sints az örökség'

Egén, hogy ne örülne,

És hogy ez itti ditsőség

Bánásán keserülne.

A' B o r r ó l.

Oh Bor! te vagy életemnek
Még fent tartó ereje,
Gond közt habzó bús szívemnek
Még vidíttó kútfeje
Tsak te vagy, már most szerelmem
Éretted buz'g' gerjedelmem,
Oh Bor! oh jó bor!

Ha egy kantsónak a' hasát
Belőled meg tölthetem
A'kor szívemnek orvosát
Bizonyossan lelhetem;
Mert örömré utat nyitassz
Te mindent megvidámíttasz
Oh Bor! oh jó bor!

Jertek barátim hát velem
A' Bakhus templomában,
Kóstolgassuk e' kegyelem'
Istenét hordájában,
Sorról sorra hörpelgessük
Bélünket így feresztgessük
Az édes borral.

A' P i p á r ó l.

Édes kedves szép Pipátskám!

'S Benne lévő kis száratskám,

Most belőled dohányozok;

'S Dohányozva mulatozok.

Kedves Pipám! te vagy oly hív,

Tsak te benned gözölg oly szív,

Riben már most örömemet,

'Lelem minden víg kedvemet.

Édes Pipám! te jársz velem,

Te éretted gyúlt kebelem,

Mihelyt reggelben felkelek

Gözödnék kaff-al felelek.

Mindenüt tsak te vagy társom

Uton kísérő Pajtásom,

Keservemben vigasságom,

Unalmamban mulatságom.

Te vagy velem mindenkoron,

Velem tartasz még a'kkoron —

Is, ha este le nyugoszuuk,

Ugy e' ? el együt aluszuuk.

Oh szép Pipám meg tsókollak

Szerettemből meg márkollak

Kék füstödet eregetem;

Így nézem mint megv életem.

Apolonia' sírjára.

Ládd nyers iffjúságnak
 Véletlen esetét,
 Te halandó nemzet!
 E' földi hívságnak,
 Komor történetét,
 A' meljeket szerzett
 Egy kínos halálnak
 Veszedelmes töre,
 Mindenek találnek
 Rá, noha későre,
 Itt fekszik egy hív szív
 Hol e' gyázos oszlop
 Vagyon a' sírhalmán,
 Őlte egy halál ív,
 Mely mint tolvaj rossz, lop,
 Nem szán' bús siralmán,
 'S nem vigyáz szavára
 Senkinek semmit is,
 Lelni sírhalmára
 Többeknek még itt is — —,
 A' Neve neki volt
 Hív Apolonia.
 A' keresztyéniséggel

Íme hogy kihólt!
A' világnak fia
Az emléki névvel
N. N. Társa
Volt ezen világban,
Halál töre 's nyársa
Tette vég rabságba.

Egy szeretője' hűtelensége ellen
panaszzkodó.

Hullassál két szemem kesergő könnyeket,
Kik felül mulhassák bennem az izeket,
Hogy szánakodásra,
'S Engem meg szánásra

Birhasd azt, ki hozzám oly igen kegyetlen.
Induljatok szemem' felvont tsatornáji;
Mert tsak ti lehettek eleven példái

Égő hűségemnek,
'S nagy szeretetemnek

A'hoz, ki szavamnak hitetlen.
Ah kedves nyugalom homálja hűségnek,
Ugyan oka vagy e' ? e' keserűségnek,
A' melyben szenvedek

'S Torkig benn' epedek.

Egyenesseb' bíró mutass igazságot.
Nem de a' természet virító keblében,
Henyültem az édes ájulás' ölében,
De eztet miolta,
Esmerem, azolta

Nyere habzó szívem bánatos agságot.
Néki feláldoztam szívem, 's éltem végig,
Tiszteletben vittem majd az Istenségig,
Minden embereken,
És teremtetteken

Feljebbire betsültem igaz hűségemben.

Áldozatot tettem néki mint Istennek,
Ah! De ezek ugyan mind hijjába mennek,
Mert szívem' reményje,
Eltem' napja fényje,
Felhőkbe borulva ront kesergésemben.
Oh! ugyan ha oljan érző szív van benned
Mint bennem, biztonnyal kellettik azt tenned,
Hogy hidegségednek,
Es keménységednek
Gyászával borítván engem el nem hagyhatsz.

Elizához.

Szép Elizám! ha nem véték

Ily későre szeretni,

Ha szeméjvednek nem véttek

Bátorkodom követni

Szavaimat, és tégedet

Azért meg szállítani:

Ha úgy engem mint hivedet

Fogsz e már most vallani:

Neked éltem' fel szentelem,

Kedves Elízai név!

Tsak te érted gyull kebelem,

Meljem is tsak érted hév;

Miolta kis szép kertedben

Először megláttalak,

Édes álló szeméjvedben

Mint angyalt imádtalak.

A z Ö r ö m.

Hát te hohér! 's kegyetlenne
Eltemnek!

Ugyan mi örömed benne?

Szívemnek,

Ha kedvet adsz,

Még is el hagysz:

A'kor, mikor nem is vélem

Megrontasz.

Öröm! te vagy oly érzetten

Gyilkolóm,

Ki nem szánsz lenni szünetlen

Rontsolóm;

Még most is az

Hozzám igaz

Szerelemben el merítesz,

Te ravasz.

Nem hiszek már tovább néked

Oh vigság!

Mert zabolázatlan féked,

És hivság

A' kebeled.

Isten veled

Ottan válaszad heljedet

Hol leled.

Máriám' árnyéka látása.

Alom között rettegéssel

Nyájas képzelődés,

Setét éjjeli tűnéssel,

Enyelgő küszködés,

Hány reményt öntő szavakkal,

Mint annyi báj italokkal,

Szívem' rejtekit rontod,

Hívsegemet bontod!

A' mikoron úgy elhagytál

Rövid életemben:

Hogy kínos jajt számba adtál

Es nyögést meljemben.

Mért nem maradt boldog Lélek?

(Veled úgy is már nem élek)

Ott, hol mindég vigadhatz

'S itt nem háborgathatz.

Maradj el hát kedves árnyék!

Boldog tündér tünet

Téged örökké les, vár, ég,

'S Égtében nints szünet;

Hozzád lelke angyalomnak

Mint fő tárgya halálomnak,

Hogy téged felleljelek

'S ott ölelhesselek!!.

A' R e m é n y h e z.

Tarka hime
 Te az édes természetnek,
 Engem mit tsalókálaz?
 Titkos kéme
 Ezen rövid bús életnek,
 Velem miért bókálaz?
 Oh Remény!
 Képzemény!
 Mért heljeden nemmaradsz?
 És engemet mért maratsz?
 Nyugalmomban
 Ily gyakorta mit háboritsz?
 Kétes tünnetteddel
 Vigalmamban
 Keserűséggel mért boritsz?
 Tsalárd rossz - tetteddel,
 Oh szünjél,
 És tünjél
 Előlem vak remény el,
 Ily kétes képzemenyel!!

Három

Három Szűzek látása.

Amott a' zöld ligetnek
 Hives árnyékában,
 Az édes szeretetnek
 Ditső templomában,
 Láttam három szűzet,
 Mind Ámori tüzet;
 Pillantának szemekkel.
 Vénusnak, és Ámornak
 Szíveket áldozták,
 Egy szép zöld kis oltárnak
 Gyepjére halmozták,
 Flóra szép virágít,
 Pomona fa' ágít,
 'S Gyümöltseit öröm közt.
 Ezután el sétáltak
 Egy kis tsermely felé
 Melybe angyal mód' száltak
 Mind a' hárman belé;
 Ott megferdette nek
 Azzal elmentenek
 Előlem el tűntenek.

A' k e r e s z t y é n.

Erzi lelkem mindenkori
 Ember létem főtárgyját,
 'S Ama boldoguláskori
 Kegyelemnek nagy árját,
 Hogy létem Istenét,
 Urát, és mindenét,
 Imádnom, és áldnom kell.
 En akkor is érzettem ezt,
 Mikor karbeli voltam,
 Érzettem azt, hogy mit természet
 Szó nélkül rá hajoltam.
 Gyermek ideimben,
 Nyiltabb érzésimben,
 Már mind ezt jobban tudtam.
 Hát most midőn innen onnan,
 Éltem emberkorig ér,
 Ne áldjam e' azt? a' honnan
 Mindenem oly sok jót nyér;
 Az én Istenemet,
 A' ki a' lelkemet
 Teremté Öt' szolgálni.
 Oh Istenem! Heresztyénnek
 Alkotál te engemet;
 Mert szent Fiad' keresztjének
 Terhe váltván lelkemet,
 Magad kebelébe
 Vettél, seregébe
 A' te kedves Nyájjadnak.

Légy hát mindég kegyelmessen
Örökkorig mellettem,
Kérlek botsásd meg kegyessen
Mind azt a' mit vétettem,
Hogy tégedet áldva,
Mint Istent imádva
Halhassak meg tsendessen.

H a z i n c z i F e r e n c z U r r ó l.

Hazinczi fő Meczenássa,
 Magyar írók tollának.
 És hatalmas pártfogása
 Sok felig halt munkának.
 E' Hazának majd egyedül
 Te vagy ékesgetője,
 Sok íróknak tsak benned ül
 Munkájok éllesztője.
 Báróczi Káoszszándrájának
 Ujj életre hozója,
 És a' Dajka munkájának
 Te vagy a' kiadója.
 A' kis János verseinek
 Te vagy Nemesítője,
 Zrinyi vitéz tetteinek
 Második ditsérője. —
 Derék fia e' Hazának!
 Benned van oly nemes szív,
 Ki kész lenni a' Honnyának
 Ditsősége mellett hív.
 Téged Hazánk kegy' szüzei
 Szünetlenül ditsérnek,
 Mert nagy neved' érdemei
 Sirodon tul kísérnek;

Néked a' Hazai szép Nem
Koszorukat kötözget
'S Virágira minden szép szem
Öröm - könnyet öntözget.
Sőt számodra a' Magyarság
Szívében egy oszlopot,
Emel; melyről a' fukarság
Felejtmenye lekopott.
Tedd Nemzetem' ditső Fia!
Mind azt a' mit sok nem tesz
Fáradalmainak dijja
Örök emlékezet lesz. —

B a r á t o m h o z.

Itten Pápa vidékének
 Kellemetes tájjékán
 Élem éltém' idejének
 Napját laktom' árnyékán
 Tsendességben megvonulva
 Édes andalgás között,
 (Melyben lelkem megújulva)
 Az öröm rám öntözött.
 Innen Barátom most írom
 Hozzád tsekély rendjeim',
 Itten heljeből ki sírom
 Bus estemen szemeim'.
 Itten szomoruan élem
 Hátra lévő életem'
 Könybe merülve szemlélem
 Sok régi történetem'.
 Elveszett két Kedvesimnek
 Itt áldozok emlékkal,
 Itt öntözöm szemeimnek
 Könnyét szabados fékkel.
 Innen írom te neked is
 Pajtás rövid verseim'. —
 Tám sajnál a' te szived is,
 Oh ne utáld' rendjeim'!

Még tsak néked van hűségem,
Egyedül fel szentelve;
Rövid időn úgy is végem
Lesz életem éltelve.
Tsak teneked áldozhatok
A' Barátság oltárán,
Téged vettek indulatok
Meg, szent hitem nagy árán;
Még tsak te vagy vidámsága
Szomorodott szívemnek,
Egyedütti tartósága
Közelgető végemnek. —
Hogy ha egyszer az életem
Még szűn lenni testemmel,
Tudom minden történetem
El tűnik el vesztémmel. —
Akkor kérlek oh Barátom
Legyen benned oljan szív,
Hogy mondjad azt: im sajátom
Volt e' halál ölte hív!! —

Egy Ifju Úrnak verbungja,

Igaz Tárgyam nem szeretni

Több szívet,

Nem is tzelom hát megvetni

A' hívét,

Nem a' szerelmet,

Es gerjedelmet,

Sem a' hiveséget,

Es szivességet,

Ugy a' szépséget.

Egy oljan szív lakik bennem,

Melj mindég,

Hogy ha más szivhez kell tennem,

Tsak hiveség;

Nints tsalárdtságban,

Sem ravasztágban,

Tsak tsendességben,

Egyenlőségben,

El e' szentségben.

Nem termett még földünk' tájja

Oly szépet,

A' mely szivemből ki vájja

E' képet,

A' kit szeretek,

Míg piheghetek

Fogok is mindég,

Míg bennem hiveség

Nem leszzen a' vég.

Mind tartom én bolondoknak
Azokat,
A' kik adják a' Gondoknak
Magokat,
Kik nem szeretnek,
'S Nem kedvelgetnek,
E' rövid élet -
Benn egy személjet,
Melytől szív éled.

A' Magyar Nyelvről.

Most tündöklék oly fényében
Magyar Hazám nyelvével,
Hogy a' tsínok' özönében,
Uzshat teljes kénnyével;
Téged ditső Magyar Haza!
Vár virágzás tavasza!
Mostan jutott oly helyére,
Hová még nem érhetett,
Most kapott fel ujj diszére,
Most nyert ujjab' életet,
Most nyerte el ditsőséget,
Ékes nyelve szépségét.
Minden felől ujj kiei
Jönnek ditső nyelvének,
Megmeg ujjabb ujj nemei
Hajnalodnak diszének;
Jöjjél hát arany idő már!
Minden szív tsak téged vár!

A z Á m o r.

Mit tünteted reményedet
 Tsalfa kinzó szivembe?
 Midőn kettős képzetedet,
 Elenyíztém kehlemben,
 Még is kemény üldözéssel
 Nem szánsz egyre gyilkolni?
 Sebesítő nyil lövéssel
 A' szivemet rontsolni
 Oh Amor! te üldözője
 A' nyugalom' tsendének,
 Mért vagy ravasz megölője?
 Sok szép Ifjak' szívének. — —
 En ugyan már nem hihetek
 Soha többé teneked,
 Reád még nem is vethetek
 Tsendes nyugtu szemeket.
 Amor tehát Isten hozzád,
 Nálam heljed már nem lesz',
 Mert szivemet bura hozád'
 Meljből tudom veszttem lesz'. —

V é g R e k e s z.

Most rekeszti bé munkáját
 Szomorodott bús szívem,
 Itten el éri határját,
 Sok dirib darab mívem.
 Itten a' gond, szomoruság,
 Talám ugyan véget ér,
 Hínnal vegyült nyomoruság,
 Mert mind iljeneket kér.
 Édes Hazám! feláldozva
 Neked lesznek mind ezek;
 'S valamig tsak hajladozva
 Irhatnak e' két kezek,
 Már ezután teneked lesz
 Az életem szentelve,
 Mindent, tsak te éretted tesz
 Az, ki buzgón szeretve
 Holtáiglan tisztel téged;
 'S egész életébennis,
 Hészséggel szolgálni néked,
 Fel tette szívébennis.
 Vedd kedvessen e' munkátskát
 Tehát édes Nemzetem!
 Mint szívbéli zálagotskát,
 Meljet eddig szerzettem.

Felteszem szent oltárodra!

Ez esetem' özönét,

Meljet ha felvész' károdra,

Nyeri szívem örömét. —

Hagyjuk tehát Muzsám felben,

Mert szívemnek hűsége

Állandó lesz, a' veszélyben

'Sintsen Honyához

V É G E!

FOGLALATJA AZ ELEGY VERSEKNEK.

A' Muzsáhöz.	5
A' Hazai szeretet.	7
Az Istenről 's annak megvetőihez.	9
Pásztori élet.	11
Az Estve.	13
A' Keszthelyi Iffjusághoz.	14
A' Tavasz.	17
A' Nyár.	18
Az Ősz.	19
A' Tél.	20
A' Reggel.	21
A' Barátság — — kiss könyvben.	22 — 32
Ányos Pál' árnyékához.	33
A' Versi mulatozás' szerzőjéhez.	34
Buzdulás a' Haza' ditsőítésére.	36
A' szép Kert.	37
A' tsergő Patak.	38
Az ártatlan 's tiszta szerelem, vagy is szomorú történetem Máriámmal egy kis könyvben, az énekeivel együtt.	39 — 64

É N E K E K.

A' Honnyi szerelem.	69
Egy Iffjunak éneke,	71
Pásztori gond.	73
Hosszas panasz a' Barátság irigyei ellen.	74
Két szerető Dallja.	79
A' Naphoz.	81
Meg talátnak meg hívása.	82
A' kis Madár.	83
Régi képzetek.	85
Máriám' névnapjára.	87
Bűtsum Máriámtól elindultamkor.	88
Máriám' sirjára.	89
Ugyan a' felett, de később.	90
A' szerentse.	92
Máriám' haldokláskori adományi.	94
A' Kétlő Remény.	95
Egy Barátomhoz.	96
Köszöntő versek egy Barátom' névnapjára.	97
Köszöntőlék egy Kiss-Aszszony névnapjára ké	
Daljal együtt. 99 — 102	

A' Borrol.	103
A' Pipához.	104
Apolonia' sírjára.	105
Egy szeretője' hűtelensége ellen Panaszkodó.	107
Elizához.	109
Az Öröm.	110
Máriám' árnyéka látása.	111
A' Reményhez.	112
Három szüzek' látása.	113
A' Heresztyén.	114
Hazinczi Ferencz Úrról.	116
Barátomhoz.	118
Egy Iffju Úrnak verbungja.	120
A' Magyar nyelvről.	122
Az Amor.	123
Vég-rekesz.	124
